

SURVIVAL

1/2007

News

- Haastattelussa uusi vouti
- Puhetta puukosta
- Ulkoilun turvallisuusriskit Islannissa
- UT-kurssi 2006 kouluttajan ja kurssilaisen silmin
- Ensimmäinen Ulkoilun talviturvallisuuskurssi

Päätoimittajalta:

Tavoitteena entistä parempi Survival News

Uusi koulutusjärjestelmä ei ole monimutkainen eikä kankea

Tällä paikalla pitäisi olla oltermanni Mika Kalakosken tervehdys. Vaan eipä ole. Tätä kirjoittaessani Mika on Muotkalla Ulkoilun talviturvallisuuskurssilla, eikä ennättänyt pukea ajatuksiaan kirjalliseen muotoon. Survival Newsin päätoimittajana käytän muutaman sanan oltermannin ja itseni puolesta.

Tämä on toinen Survival News allekirjoittaneen toimittamana. Olen pyrkinyt viemään lehteä ammattimaisempaan suuntaan sekä sisällöllisesti että ulkonäöllisesti. Paljon on tehty, ja paljon kehittämisen varaakin löytyy. Kaipaisin palautetta - mistä asioista tämän lehden pitäisi kertoa, mistä ei, miten pitäisi kertoa, lukeeko tätä ylipäänsä kukaan?

Uskon vakaasti, että Survival News:llä on paikkansa. Suomalaisen retkeilyjournalismin, jos sellaista yleensä edes on, taso on kohtuullisen vaatimaton. Survival Killan jäsenillä on niin paljon tietotaitoa, että killan oma lehti on mainio kanava sen välittämiseen. Tässä lehdessä oleva Puukko-Pekan tekemä juttu on tästä mainio esimerkki. Toivoisinkin nyt aktiivisuutta: ottakaa yhteyttä. Lähetäkää juttuvinkkejä ja -toivomuksia, tarjoutukaa kirjoittamaan. Vaikka kiltatoiminnan ydin on jossain muualla kuin lehden kirjoittelussa, sisältörikas ja laadukas lehti ei kerro järjestöstä pahaa, päinvastoin.

Muutama sana oltermannin puolesta. Mutkan kautta kuulin, että hänen piti

kirjoituksessaan selvittää hankalana pidettyä koulutusjärjestelmää. Mikä siinä on niin monimutkaista? En näe, että omien tietojensa päivittäminen oltermannille esimerkiksi kerran vuodessa on ylivoimaista kenellekään. En myöskään näe, miten se muuttaisi killan byrokraattisemmaksi tai kankeammaksi. Kilta on kilta sen vuoksi, että tarkoituksena on jakaa tietoa kokeneilta mestareilta nuorille kisäleille. Sitä taustaa vasten uusi koulutusjärjestelmä puolustaa paikkaansa varsin mallikkaasti.

Ei muuta kuin aktiivista kevättä. Ottakaa yhteyttä ja ilmaantukaa tapahtumiin.

Päätoimittaja Juho

Päätoimittaja

Juho Salminen

salminenjuho (at) gmail.com

050 5387 955

Vastaava päätoimittaja

Ari Alanne

ari.alanne (at) hut.fi

0400 912 623

www.saunalahti.fi/skilta

ISSN 0786 - 1672

Tervehdys kiltaveljet ja sisaret!

Vuoden vaihtuessa otin vastaan voudin tehtävät. Kiitos luottamuksesta kaikille valintaan vaikuttaneille. Tehtävä on minulle varsin mieluinen ja pyrin vastaamaan haasteeseen parhaan kykyni mukaan.

Petri Heinonen toimi voutina pitkän ja arvokkaan tovin. Kiitos Petelle arvokkaasta työstä koko kiltakansan puolesta. Toivotavasti tuot mestarin tietotaitoa ja kokemusta tapahtumiimme kouluttajana myös tulevaisuudessa.

Toiminta vaatii aina ideoiden ja ajatusten lisäksi käytännön tekijöitä ja toteuttajia. Tällä hetkellä aktiivisuus vaikuttaa kohtuullisen hyvältä. Ulkoilun talviturvallisuuskurssi toteutuu varsin mielekkäällä osallistujamäärällä ja järjestäjiä muillekin tapahtumille näyttäisi löytyvän. Varsin usein työpanos kuitenkin lankeaa samoille henkilöille.

Jokaisen panos toiminnan ja tapahtumien järjestämisessä onkin tervetullut, olipa kyseessä mestari, kisälli tai oppipoika. Osallistukaa tapahtumiin ja ottakaa reilusti yhteyttä, olipa kyse ajatuksista ja ideoista tai työpanoksesta toiminnan tueksi.

-Ari Alanne-

Ari Alanne:

”Killan valttikortti on yhä perinteinen UT-kurssi”

Survival Killalla on uusi puheenjohtaja eli vouti. Syyskokous valitsi tehtävään joensuulaisen Ari Alanteen. Uusi vouti on 33-vuotias diplomi-insinööri, joka haluaa johtaa jäsentensä näköistä kiltaa perinteitä unohtamatta.

Leppävirran Sorsavesi. Siellä järjestettiin viime kesän UT-kurssi, ja siellä ovat myös Ari Alanteen retkeilyharrastuksen juuret. Sorsavesi on savolainen järvimaisema parhaimmillaan - lukemattomia saaria, komeita kangasmetsiä ja kallioisia rantoja. Leppävirralta kotoisin oleva Alanne aloitti retkeilynsä monelle kiltalaiselle tyypillisesti partiosta ja jatkoi sitä omilla reissuillaan.

- Seitsemän - kahdeksan ikäisenä liityin partioon ja heti kun olin tarpeeksi vanha, tein omia yöretkiäni Sorsaveden maastoissa, hän muistelee.

Pitkäikäinen haave UT-kurssista

Uuden voudin kiltahistoria alkaa 80-90 -lukujen taitteesta, tavallaan. Silloin hän törmäsi ensimmäistä ker-

taa UT-kurssin mainokseen. Idea jäi itämään. Se pulpahti pintaan aika ajoin myöhemminkin, mutta aina oli jokin este tiellä. Vuonna 2002 aikataulu antoi viimein periksi ja Alanne pääsi osallistumaan UT-kurssille, joka järjestettiin Savonlinnan-Puumalan maastossa.

- Ensimmäisenä maastoamuna oli pirun kylmä ja märkä. Koko yön oli satanut vettä ja olin kastunut kunnolla. Minulla ei ollut mukana mitään kunnolla vedenpitävää takkia, koska en normaalistikaan retkeile sellaisissa vaatteissa. Tuli mieleen, että miksihän tämäkin pitää tehdä vaikeimman kautta?

- Kurssin huippuhetki oli täysvarustuksessa tehty vesistön ylitys. Sinä aamuna olin huonovointinen, mutta pulahdus veteen pelasti olon. Kaikki eivät veteen menosta tuntuneet pitävän ja se sai minut vieläkin innostuneemmaksi.

UT-kurssin jälkeinen huippuhetki Alanteen kiltahistoriassa oli vuoden 2003 talviharjoitus Inarissa. Kyseessä oli eksymisharjoitus. Osallistujat kuskattiin pakettiautolla ja moottorikelkalla keskelle kairaa. Heillä ei ollut kelloja, kompassia eikä karttoja. Tehtävänä oli palata takaisin sivistyksen pariin.

- Hyvin onnistuttiin, koska tässä olen nyt, Alanne naurahtaa.

Teksti ja kuva: Juho Salminen

- Se reissu oli yksinkertaisesti erittäin hyvä. Opetusaihe eksyminen oli mielenkiintoinen ja porukka oli hyvä. Pois maastosta löydettiin suunnistamalla maaston muotojen ja taivaan avulla. Ja kaiken lisäksi kelit suosivat - aurinko paistoi, eikä hankikaan upottanut liiemmin.

Harrastamiselle on oltava aikaa!

Alanne arvelee, että hakeutuminen Survival Killan toimintaan oli hänelle luonnollinen jatkumo lapsuuden ja nuoruuden harrastuksista. Partiotaito- erämelonta- ja erävaelluskilpailuissa kiertäminen lienee hänen mukaansa syy siihen, että hän on aina nähnyt jotain hohtoa vähävarusteisessa retkeilyssä. Ei äärimmäisessä grammanviilaamisessa, mutta varusteiden järkevässä karsimisessa.

- Nykyään ei ole enää vanhaa kaveriporukkaa kasassa, jonka kanssa aikanaan reissattiin. Killasta löysin samanhenkistä väkeä, joiden kanssa pystyin jatkamaan harrastustani. Olen myös kiinnostunut eräperinteistä ja muinaisista menetelmistä. Haluan kehittää itseäni niissä.

Tämän päivän Suomessa diplomi-insinöörille riittää työtä niin paljon kuin jaksaa painaa. Miten työelämä ja Survival Killan johtaminen sopivat yhteen?

- Työni on täysin erilaista kuin harrastukseni. Se on mielestäni hyvä asia. Olen aikanaan päättänyt, että elämässä on oltava muutakin kuin työ. Harrastamiselle on jätävä aikaa.

Aivan täysin eri maailmassa Alanteen työ ja killan koulutus eivät kuitenkaan liiku. Kun on oppinut tunte-

Alanteen mielestä Killan valttikortti suomalaisessa erä- ja retkeilymaailmassa on edelleen vanha kunnon Ulkoilun turvallisuuskurssi.

- Viime vuosina olen havainnut paljon uusia koulutuksia ja kursseja, jotka sivuavat killan aihepiirejä. Näitä ovat esimerkiksi wilderness first responder -maastoensiapukurssi

hänen mukaansa sekkin, että kurssi on herättänyt kiinnostusta laskuvarjojääkäreissä, joiden Laskuvarjojääkärikilta tekee omalla tahollaan arvokasta koulutustyötä.

Alanteen näkemys voudin tehtävästä killassa on selkeä. Hän vertaa voutia toimitusjohtajaan yrityksessä.

- Mielestäni voudin tehtävä on hoitaa asioita niin, että kiltta on jäsentensä näköinen yhteisö, joka pitää tarkasti mielessään perusajatuksensa. Kiltalaisilla on yhteisiä kiinnostuksen kohteita, mutta paljon erilaisia mielipiteitä. Voudin haasteellinen homma on pyrkiä siihen, että kaikki nämä tyytit voivat saada toiminnasta mahdollisimman paljon irti.

Mitään suuria muutoksia Alanne ei ole suunnitellut toteuttavansa omalla voutikaudellaan. Hän sanoo pyrkivänsä siihen, että mahdollisimman moni jäsen saataisiin mukaan aktiiviseen toimintaan, ja että järjestettäviin tapahtumiin saapuisi mahdollisimman moni. Ja on hänellä omakin lehmä ojassa:

- Kyllähän tässä pääsee verkostoitumaan - oppii tuntemaan eri alan osajia ja oppii samalla itsekin uusia juttuja.

Alanne toteaa, että puheenjohtajuus on vuosittain ansaittava luottamuslause yhdistyksen jäseniltä. Hän on varautunut, jos kiltalaiset niin haluavat, useamman vuoden puheenjohtajan pestiin. Liian pitkään hän ei kuitenkaan halua jatkaa, viisi vuotta alkaa olla Alanteen mukaan maksimiaika voudille.

maan itsensä ja rajansa, tietää miten pärjää, jos työmatkalla Kiinassa tapahtuukin jotain odottamatonta.

Luvassa aktiivista toimintaa, muttei radikaaleja uudistuksia

ja Lapin Urheiluopiston talviturvallisuuskurssi. Mutta vaikka kaikenlaista kurssia on tarjolla, killan UT-kurssi on edelleen ainoa laatuaan. Se on yhä meidän vahvuutemme ja siitä meidän kannattaa pitää kiinni.

UT-kurssin vetovoimasta kertoo

set niin haluavat, useamman vuoden puheenjohtajan pestiin. Liian pitkään hän ei kuitenkaan halua jatkaa, viisi vuotta alkaa olla Alanteen mukaan maksimiaika voudille.

Saari, jolla voi sattua

Islanti on erikoinen pohjoismaa. Toisaalta se on kuten muutkin – tuttu ja turvallinen – toisaalta taas jotain aivan muuta. Survival News kertoo, mitä Islannissa retkeilevän ja matkailevan kannattaa pitää mielessä.

Lähtökohtana voi pitää, että maastosta ei löydy suojaa eikä tulipuuta. Joitain poikkeuksia toki on, luolia, pieniä mökkejä ja metsäntapaisia – mutta niiden varaan ei voi laskea, jos ei todella tiedä, mitä tekee.

Islannissa toimii vapaaehtoisten ylläpitämä aktiivinen etsintä- ja pelastusjärjestö. Sillä on kalustoa ja taitoa liikkua maan hankalimmissakin paikoissa. Järjestön ylläpitämiä hätäsuojia on ympäri saarta 61 kappaletta. Suurin osa näistä hätäsuojista sijaitsee syrjäisillä seuduilla rannikolla ja sisämaassa. Lisätietoa Internetissä: www.icesar.com ja www.t-rescue.com/articles/SAR%20Iceland/1.pdf.

Oikealla: säätiedotuksia kannattaa seurata - oikeasti. Keli saattaa muuttua äärimmäisyydestä toiseen. Kesällä voi olla hellettä ja vihmovan kylmää sadetta saman tunnin aikana. Talvella keli vaihtelee parinkymmenen asteen pakkasesta loskaiseen vesisateeseen. Oikeastaan moiset vaihtelut ovat enemmän sääntö kuin poikkeus. Ne aiheuttavat Islantia omin päin kiertävälle pohdittavaa. Lumisade tai tuulen puhaltama hiekka voi hyvinkin katkaista saarta kiertävän 1-tien jostain kohtaa. Tien varressa on aikaajoin infotauluja, joita on hyvä seurata, ettei tule ajaneeksi turhaan liian pitkälle.

Maan sisäosissa - highland-alueella - keli saattaa talvisaikaan olla mitä vain. Sinne ei ole asiaa ilman kunnon varusteita ja kalustoa. F-kirjaimella merkityt maastotiet ovat kunnoltaan vaihtelevia. Paikoin ne ovat suomalaista metsäautotietä vastaavassa kunnossa, paikoin eteenpäin selviää vain kahluukykisellä maasturilla.

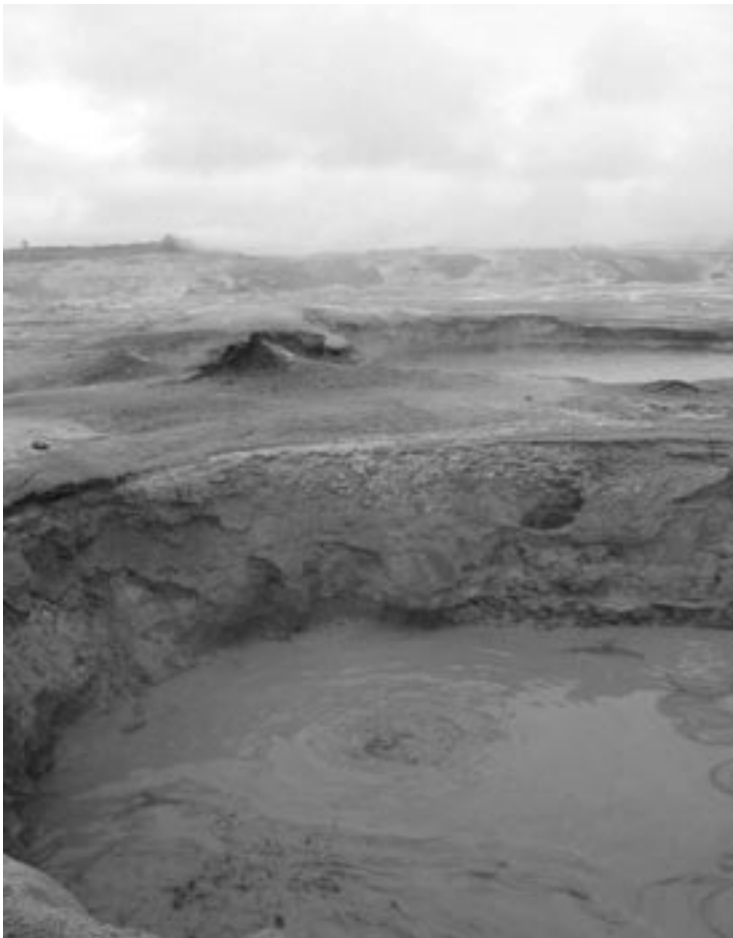
mitä tahansa

Islanti

Teksti ja kuvat: Juho Salminen

Mikä tärkeintä, Islanti on ulkonaliikkujan ja retkeilijän todellinen puuhamaa: vuoria, jokia ja koskia, vesiputouksia, jäätiköitä, autiomaata, tulivuoria ja kuumia lähteitä, erikoisia kivi- ja laavamuodostelmia. Niihin ei aivan äkkiä kyllästyäkään.

Lisää kuvia Islannista löytyy Internetistä osoitteesta jsal.blogspot.com.

Vasemmalla: pinnan alla on paljon käynnissä. Islanti on aktiivista seutua sekä vulkaanisesti että seismisesti. Maa järisee ja tulivuoret purkautuvat aika ajoin. Lisäksi maapallon sisäinen energia purkautuu pintaan rauhallisemminkin. Monin paikoin maastossa näkyy höyryäviä ja kuplivia mutakuoppia. Niiden ympäristössä haistaa voimakas rikki, lähinnä siis mätä kananmuna. Näillä alueilla saattaa joskus myös olla jokia tai lammikoita, jotka maalämpö on lämmittänyt. Osa niistä on miellyttävän uimalämpöisiä, osa taas paikoitellen kiehuva kuumia. Maastosta löytyy merkittämättömiin kuumiin lähteisiin, vaikka kauniita ja houkuttelevia ovatkin, kannattaa suhtautua varauksella, ettei keitä itseään.

Puhetta puukosta

Teksti ja kuvat: Pekka Tuominen

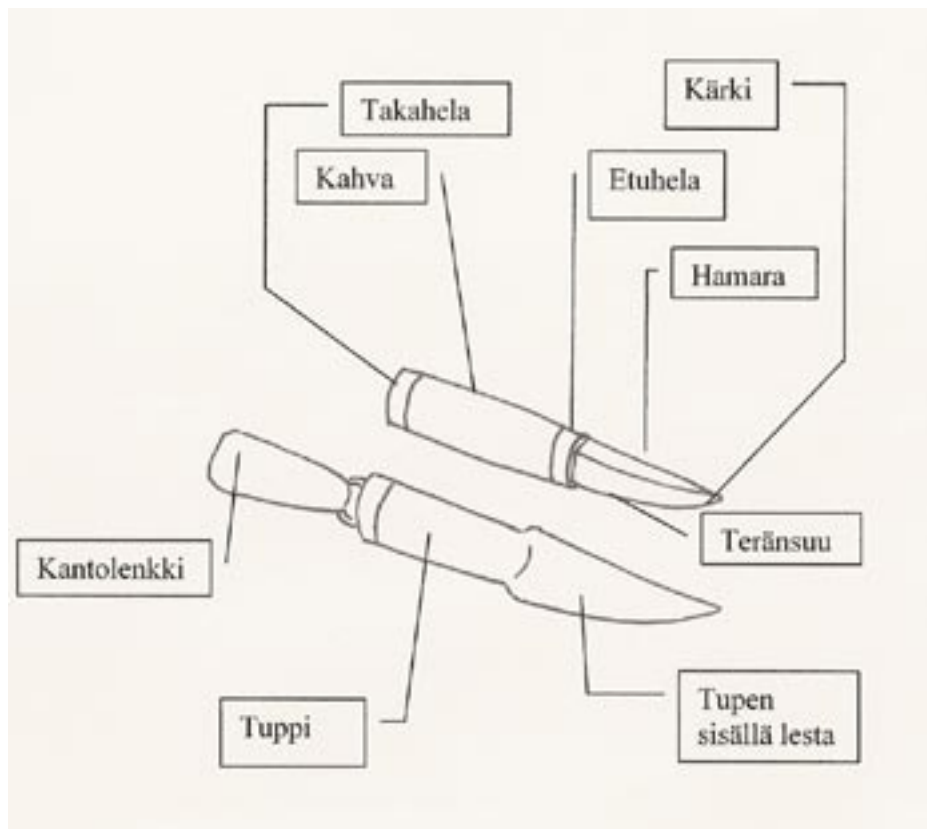
Suomalainen eränkävijä, selviytyjä tai eräperinteestä kiinnostunut, on hän sitten ammattilainen tai harrastelija, tuntee sanan puukko. Mutta erottaako hän puukon muista veitsistä ja jos, niin miten?

Suomalainen puukko on saanut varsinaisen piristysruiskeen viimeisen kymmenen vuoden aikana. Käsityömainen puukonvalmistus on noussut haudasta, puukkoja keräillään ja tutkitaan. Vain teollisesti valmistetut puukot eivät ole kokeneet tätä renessanssia.

Yhtenä esimerkkinä puukon uudesta tulemisesta on Suomen Kansallismuseossa (www.kansallismuseo.fi) oleva näyttely suomalaisista puukoista ja veitsistä. Kehotankin kiltakansaa sankoin joukoin rientämään Kansallismuseoon ja tutustumaan kyseiseen näyttelyyn, joka on avoinna 22.4.2007 asti.

Miten erotat puukon muista veitsistä?

Puukko on veitsi, monikäyttöinen veitsi. Sen muotoilu on yksinkertaista ja toimivaa, monikäyttöveitsenä se on kompromissi. (kuva 1.) Veitset ovat aina jotakin erityistä tarkoitusta varten. Mietitäänpä vaikka metsästyksistä, leipäveistä, partaveistä, fileerausveistä, leukua jne. Näillä kaikilla on oma erikois-funktionsa. Puukko taas kykenee näihin kaikkiin tehtäviin auttavasti, mutta erikoisveitsi vain omaan toimeensa. ”Kaikki puukot ovat veitsiä, mutta kaikki veitset eivät ole puukkoja”.

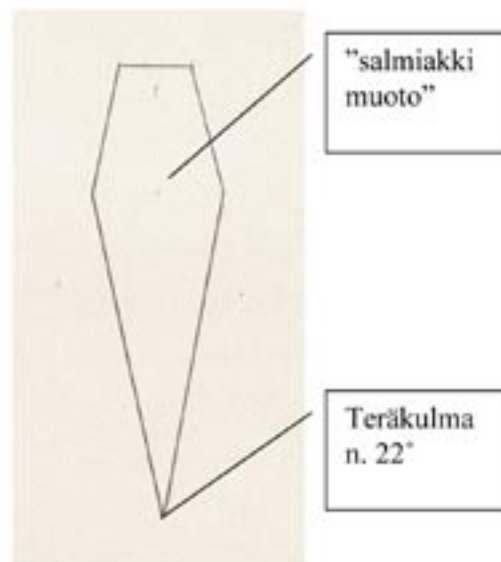
Kuva 1.

Puukosta tarkemmin

Puukko on työkalu. Puukon terä on lähes aina kahvaa lyhyempi. Keskimäärin kahvan pituus on 10-11 senttimetriä. Kahva on muodoltaan sukula niin, että paksuin kohta on noin kaksi kolmasosaa etuhelasta perään päin. Kahvan tulisi olla käyttäjensä käteen sopiva, kuitenkin niin, että mieluummin liian ohut kuin liian paksu. Liian paksukahvainen puukko väsyttää käden nopeasti. Puukossa ei ole väistintä (sormisuoja) jota Suomen kansa kutsuu osuvasti ”haitaksi”. Jos kahvassa on ponsi, on se

hillitty, käyttöä haittaamaton. Käkenlaiset sormikolot eivät nekään puukkoomme kuulu.

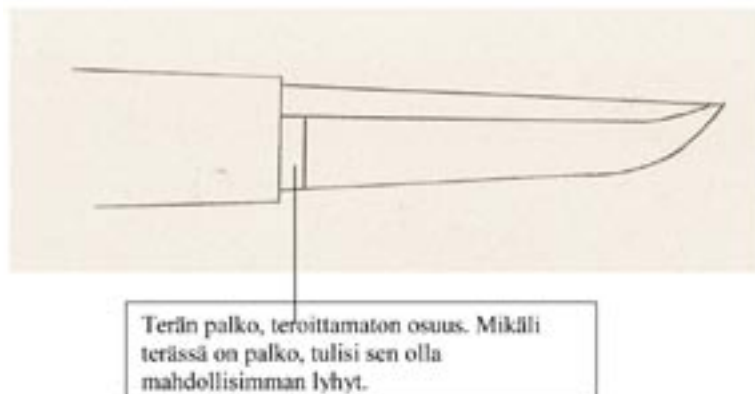
Terä on siis yleisesti kahvaa lyhyempi, käytännössä alle 10 senttimetriä. Mihin pidempää terää tarvittai-

Kuva 2.

siin puukossa? Teroitus on suora ja teräkulma yleisesti n. 22° (kuva 2.). Puukon hamara on suora. Terän kärki on hillityn terävä, ei töpö jos ei ihan tikarikaan. Terässä voi olla palko (kuva 3.), mutta sen tulisi olla hyvin

lyhyt, sillä terän juuressa on puukon suurin voima. Perinteisesti palkoa ei ole.

Puukko ei ole puukko ilman tuppea. Kolmannes puukosta on terä, kolmannes kahva ja kolmannes tuppi. Puukon tupella on kaksi funktiota: se suojelee puukon kantajaa ja puukkoa. Puukkoa se suojelee tietysti kaatoamiselta ja samalla tylsymiseltä. Kantajaansa se suojelee terävältä terältä silloin kun puukko on tupessa. Puukon tupessa tulee olla lesta, lestaton tuppi ei kantajaansa paljoo suojele.

Materiaaleista

Puukkoja on valmistettu ja tullaan valmistamaan hyvinkin monenlaisista materiaaleista. Sinänsä materiaalit eivät tee puukkoa, vaan muotokieli. Tietysti täysin sopimattomat materiaalit eivät sovellu työkaluun. Tunnettuja ja hyväksi koettuja terämateriaaleja ovat erilaiset hiiliteräkset (hiiltä vähintään 0.6 %), seosteräkset (hiilen lisäksi esim. kromia, vanadiinia, nikkeliä jne.), martensiittiset ruostumattomat teräkset (hiiltä vähintään 0.6 % ja kromia 13.4 %) ja uu-

simpana ryhmänä ns. pulveriteräkset (teräksen metallurginen rakenne on hyvin tasainen ja hieno). Näyttävissä puukoissa tavataan nykyisin myös damaskusteriä, joissa terä on laminoitu kahdesta tai useammasta eri materi-

aalista. Teräaihiota venyttämällä ja taittamalla saadaan aikaiseksi lisää näyttäviä kerroksia.

K a h v a n materiaaliksi on käytetty puuta, tuolta, luuta, paperia, nahkaa, messinkiä, ”rättifiiberiä” jne. Tulokset voivat olla hyvinkin hienoja tai hyvinkin mauttomia. Kahva pintakäsittellään öljyillä, vahoilla tms., lakat eivät kuulu puukon kahvaan. Helat puukoissa ovat yleisesti messinkiä, uushopeaa, hopeaa, pronssia, luuta, jne. Välttämättä puukossa ei tarvitse olla heloja.

Tuppi on yleisesti nahkaa, myös muista materiaaleista voidaan valmistaa toimivia ja turvallisia tuppia. Mikäli tuppi on nahkaa, tulisi sen olla riittävän jäykkää että puukko pysyy siellä. Nahkatupessa tulee olla myös edellä mainittu lesta (kuva 1.)

Tunnettuja puukkoja

Suomalainen puukkoperinne on ollut näyttävä. Merkillepantavaa on, että kaikki tunnetut ns. perinnemallit ovat muotokieleltään samankaltaisia. Tupessa tai kahvassa olevat koristeet ovat tehneet niistä toisistaan erotettavia. Mutta kuten sanottua, malli on varsin yksinkertainen ja näin ollen myös toimiva. Seuraavaksi joitakin tunnettuja malleja:

- Tommi; Kainuun mallia. Tunnusomaista yleisesti visa- tai raidanjuurikahva. Messinkihelat, takahelassa ”salmiakki”. Terä on edestäpäin katsottuna myös mallia salmiakki (kuva 2.). Tuppi yleisesti musta, tupeen teräosa maalattu punaiseksi.

- Härmän puukko; Pohjalaisten malli, pitkät holkkimaiset helat. Takahelassa ”köli” (huom. hevosenpää on kasakkamuotia). Tuppi on hienosti kuvioitu ja siinä on monesti metallikoristeet eli ”vasket”.

- Toijalan puukko; Hämmäläinen malli. Kahva yleisesti luuta tai puuta. Pitkähköt helat, joissa hienot fasettihionnat. Tuppi on täysmetallinen, sen sisällä on nahkavuoraus.

- Rautalammin puukko; Savolaisien malli. Hyvin pitkälle hämmäläisen näköä. Kahva puuta tai tuolta. Pitkät helat, takahelassa tunnusomaiset fiilaukset. Tuppi koristeltu ja maalattu.

- Pekanpää puukko; Torniojokilaakson malli. Tuohikahva, ohut etuhela ja kuppimainen takahela. Tuppi on yksinkertainen koristelultaan.

- Kokemäen puukko; Satakuntalainen malli. Kahva visaa, ei heloja, kahvan pää viistetty kummaltakin sivulta (tunnusomaista). Tuppi muistuttaa tommin tuppea ilman maalausta.

Puukon hankinta

Puukko tulisi hankkia käyttäjänsä käden koon mukaan. Paras tapa on tilata puukko puukontekijältä tai puukkosepältä (puukkoseppä on arvonimi, jota ei voi itselleen antaa). Tällöin voidaan sopia tarkat mitat, materiaalit jne. Itseään kunnioittava tekijä antaa työlleen myös takuun. Haittana vain on monesti hinta, tosin rahalla saa laatua. Jos päädytään teollisesti valmistettuun puukkoon,

tulee katsoa edellä mainittuja muotoihin liittyviä tekijöitä.

Puukon huolto

Kuivaa terä ennen tuppeen laittamista. Terä pitää teroittaa. Teroittamisessa on joitakin asioita jotka tulee huomioida.

- Säilytä teräkulma
- Älä kuumenna terää, smirkeillä tai rälläkällä. Tällöin terä ”pääsee” eli pehmenee. Vaan käytä tahkoa, hiomakiviä, timanttiteroitinta jne.

- Viimeistele hionta. Poista teränsuuhun muodostuva ”kynsi”. Ellet tee näin, taittuu kynsi teränsuulle ja puukkosi on jälleen tylsä. (kuva 4.)

Kahvaa voi tarvittaessa öljytä tai vahata, riippuen materiaalista.

Nahkatuppi voidaan käsitellä nahkarasvoilla tarvittaessa.

Puukon käyttö ja käytäytyminen

Puukko on terä-ase, sen kanssa liikuminen yleisellä paikalla on kiellettyä. Puukon käyttöä voi opetella vain puukkoa käyttämällä. Parhaiten opit veistämällä, leipää leikkaamalla, kaloja perkaamalla, jäniksiä suolistamalla, käristystä siivuumalla.

Kun ojennat puukkoa ystävällesi pidä terän hamarapuolelta kiinni ja tarjoa kahvaa. Älä heitä puukkoa äläkä lyö puukkoa pöytään.

Lasten puukon tulee olla samanlainen kuin aikuistenkin, mutta hivenen pienempi ja käteen sopiva. Puukon tulee olla terävä, tylsä lipsahtelee ja on vaarallinen. Ns. lasten turva-puukot ovat tuomittavia, niillä ei tee mitään eikä opi mitään. Myös lasten puukossa tulee olla kärki.

Lisätietoa

Kirjoja:

- Sakari Pälsi; Puukko
- J ja M Kemppinen; Puukot

- Timo Hyytinen; Suuri puukko kirja 1 ja 2

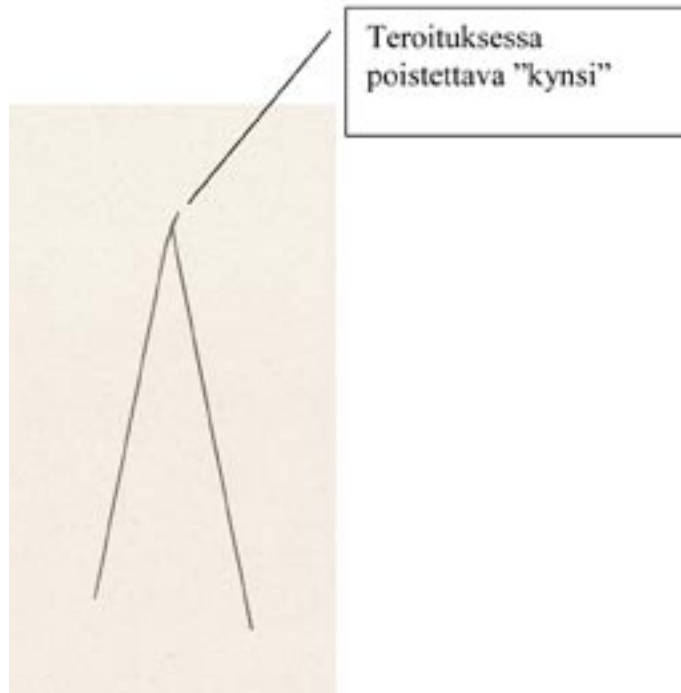
- Mehtonen; Puukkoseppä

Netissä:

- www.puukkoseura.fi

(Linkeissä tunnettuja tekijöitä)

Olkaamme ylpeitä kansallisesta symbolistamme, viimeisestä elävästä eräperinnejänteestä. Opettakaamme myös tuleville polville tuon oivan työkalun käyttö.

Kuva 4.

Kevätkokouspaikan kartta

Tervetuloa Survival Killan kevätkokoukseen Tammelaan 17.3.2007 klo 16:00

Ajo-ohje

Kokouspaikka sijaitsee Tammelan kunnassa Hämeenlinna-Turku -tien (vt 10) varrella.

1. Käänny valtatie 10:ltä **Haarakorventielle**. Haarakorventie kääntyy Hämeenlinnan suunnasta tullessa **oikealle** ja Forsan/Turun suunnasta tullessa **vasemmalle**. Haarakorventien risteyskohta sijaitsee 10 km 10- ja 2-teiden risteyksestä Hämeenlinnaan päin (Turun suunnasta tullessa) ja 3 km Tammelaan kääntyvästä risteyksestä Forssaan päin (Hämeenlinnasta tullessa).
2. Haarakorventietä ajetaan eteenpäin (n. pohjoiseen) **300 metriä**, jonka jälkeen käännytään **vasemmalle Räätälinniituntielle**.
3. Räätälinniituntietä ajetaan eteenpäin noin **850 metriä**, kunnes tie haarautuu. Tästä jatketaan **vasemmalle**. Risteyksessä on killan logo opastamassa vasemmalle.
4. Tietä ajetaan eteenpäin noin **2,9 kilometriä**. Tällöin **vasemmalle** haarautuu kärrypolku. Risteyksessä on killan logo opastamassa vasemmalle. Kärrypolku johtaa kokouspaikalle eli kodalle.

GPS-laitteen omistajille ja koordinaatit hallitseville pieni vinkki: kokouskodan koordinaatit ovat I 3323355 ja P 6753746 (YKJ).

Kokousviikonlopun ohjelma:

Perjantai 16.3.

19:00 alkaen voi saapua paikalle, jos haluaa yöpyä

Lauantai 17.3.

09:00 Aamiainen

10:00 Erilaisten laavujen ja muiden avotulimajoitteiden rakentelu ja vertailu

13:00 Lounas

14:00 Johtokunnan kokous

16:00 Kevätkokous

Vapaa illanvietto ja yöpyminen, jos tarvetta

Sunnuntai 18.3.

Aamupäivällä kokouspaikan siistiminen ja poistuminen

Lauantain ohjelmassa on viime keväänä peruuntunut laavukoulutus ja -vertailu. Idea on, että kokeilemme ja vertailemme erilaisia laavuja, loueita, erätovereita ja peitteistä rakennettuja avotulimajoitteita. Tämän vuoksi on suotavaa, että kaikki ko. tapahtumaan osallistuvat ottavat mukaansa omia majoitteita, jotta saadaan mahdollisimman kattava otos.

Survival Kilta tarjoaa kokouspäivänä lämpimän aterian sekä iltapalaa. Muuten osallistujien täytyy pärjätä omin eväin.

Toivon, että kaikki kevätkokoukseen saapuvat ilmoittavat tulostaan viimeistään 12.3.2007.

Juho Salminen, 050 5387 955, salminenjuho@gmail.com

Talvitaitoja verestämässä Muotkalla

Inarin Mukkalompola, 22.3.2006. Maaliskuun aurinko yrittää paistaa harmaasävyisen pilviverhon läpi. Muotkatunturin erämaa-alueen pieni lampi on herännyt eloon. Seitsemän kiltalaista on kairannut kukin omat reikänsä lammen jäähän ja istuu nyt pilkkimässä saalista toivoen. Kylmää yritetään pitää loitolla eri tavoin: joku vaihtaa reikää ennen vilun iskuja, joku luottaa untuvan lämpöön ja onpa joku rakentanut tuulensuojaakin pilkkipaikkansa ympärille. Ja ahventahan nousee, vieläpä kohtuullisen pulskan kokoista. Hyvää vaihtelua jo muutaman päivän jatkuneeseen porokuuriin. Saalis kuljetetaan leiriin ja paistellaan koivutulilla.

Survival Killan ensimmäinen Ulkoilun talviturvallisuuskurssi järjestettiin Inarin Muotkatuntureilla 19.-25. maaliskuuta 2006. Maastossa oli mukana kymmenen kiltalaista - kolme kouluttajaa ja seitsemän kurssilaista. Kurssin johtajana toimi oltermanni Mika Kalakoski.

- Talviharjoituksiahan kiltta on järjestänyt jo pitkään. Ulkoilun talviturvallisuuskurssilla halutaan varmistaa se, että tietyt perusasiat ovat tästä edespäin mukana jokaisella talvikurssilla, selvittää Kalakoski.

Ulkoilun talviturvallisuuskurssin tarkka sisältö löytyy killan nettisivuilta.

- Ruotsin veljeskillallahan on oma talvikurssinsa, joka toteutetaan nälkäleirinä. Siihen emme kuitenkaan lähteneet, hän kertoo.

Ennen maastoon siirtymistä majailimme viikonlopun yli mökissä Muddusjärven rannalla Riutulassa. Tuona aikana levähtiin matkaväsymykset pois, pidettiin killan kevätkokous ja aloitettiin talvi-UT teoriakoulutuksella. Jokainen kurssilainen oli valmistellut lyhyen oppitunnin ennalta määrätystä aiheesta. Päivä vierähti nopeas-

ti iltaan, kun käytiin läpi ensiapua, veden hankkimista talvella, hätämerkkejä, tulentekoa, suunnistusta talvioloissa sekä talviriistan ja -kalan hankkimista. Oppia täydensi se, että jokaisesta aiheesta myös keskusteltiin ja kokemuksia ja tuoretta tietoa jaettiin.

Koko mökkeilyjakso ei ollut pelkkää pöydän ääressä istumista. Kävimme nimittäin hankkimassa retkikuntamme pääasiallisen evään, poron. Ahki-ossa lihoina kulkenut poro ei löytynyt noin vain tunturista, vaan asiansa osaavan poroisännän tilalta Muddusjärveltä. Jälleen tuli havaittua se, että ammattimies on aina ammattimies. Poromies Morottaja irrotti poron taljastaan ja ihmisen ravinnoksi kelpaamattomista osista sellaisella vauhdilla ja varmuudella, että hatua on nostettava. Mainion ja opettavaisen esityksen nähneiden kiltalaisten matkaan lähti Morottajan tilalta parikymmentä kiloa lihaa ja hieman luutakin. Alettiin olla valmiita maastoon.

Retkikunta starttasi kohti Muotkan sisäosia auringon ja napakan pakkasen saattelmina. Muddusjärven ylitettyämme kävi selväksi, että hanget eivät olleet kantavalla tuulella. Näin ollen aikataulussa pysyäksemme etenimme pääasiassa moottorikelkkareittiä pitkin kohti luodetta. Suksi luisti, kellä enemmän, kellä vähemmän, ja aurinko paistoi. Matka taittui komeiden maisemien ja kyseenalaisen huumorin siivittämänä.

Ensimmäinen yö vietettiin harvassa männikössä laavuissa kelotulien loimussa. Viimeistään silloin etelän kiireet alkoivat väistyä ja aivot siirtyä maastovaihteelle: ”Eihän tässä mitään turhaa hoppua, otetaan rauhakseen...”

Tiistai-iltapäivästä saavuimme Saarilompola-lammen rannalle. Suk-

set pois jalasta, ja kas, vyötäröä myöten hangessa. Sopiva paikka lumikammille. Osa porukasta oli moissessa aiemmin yöpynyt, osa ei, ja leirissä alkoikin armoton lapiointi. Kolmatta metriä halkaisijaltaan olevan ja pari metriä korkean lumikasan kokoonlapiointi kahden hengen partioidissa vei reilun tunnin, varsinkin kun turhaa hikoilua pyrittiin välttämään. Kasojen valmistuttua ne jätettiin tiivistymään ja aloitimme päivän toisen koulutusaiheen, koivutulet. Tuoretta tunturikoivua kerätään melkoinen kasa leiriin, irrotetaan tuohet ja pilkotaan koivua ensin pienenpieneksi ja sitten hieman isommaksi silpuksi. Kun materiaalia on tarpeeksi, ja sitä saa olla paljon, ne kasataan samansuuntaisesti kerroksittain tuohesta ja ohuimmasta puusta aloittaen. Kasatta tehdään korkea, koska näin alhaalla palava tuli kuivattaa päällimmäisen puun. Tämä toimiva kokonaisuus tunnetaan myös nimellä oivitiilu tai oiviviilu. Hyvä taito osata, jos liikkuu paljon metsän puiden ja Metsähallituksen puuhuollon ulottumattomissa.

Ensimmäinen yö lumimajoitteessa - oli se sitten kammi, luola tai jokin muu - on unohtumaton elämys. Kammin takaseinällä palavat kynttilät kertovat ensisijaisesti hapen riittävyyden, lämmittävät ja kierrättävät ilmaa ja valaisevat. Mutta ne tuovat myös omanlaisena tunnelman. Täällä kynttilöiden valaisemassa kolmekymmenttien lumiseinien hiljaisuudessa on aikaa omille ajatuksille ennen nukahtamista. Nyt ajatukset tosin pyörivät lähinnä aamulla odottavassa herkkuateriassa eli Finnarpin hätämuonapakkauksen myslissä. Kulunut päivä on eletty lähes kokonaan luonnonmuonalla eli porolla ja kalalla.

Kurssin koulutusaiheisiin kuului myös

riistan ja kalan hankkimista. Keski-
viikkona käytiin pilkillä - saalis seit-
semän komeaa ahventa - ja Puuk-
ko-Pekka selvitti riekon ansapyynnin
periaatteet. Rakennetun esimerkki-
ansan olisi mielellään jättänyt pyy-
tämään, mutta se ei ollut sallittua,
koska joukossamme ei ollut mukana
yhtään Inarin kunnan asukasta. Tällä
joukkiole riekko olisi maistunut.

Perjantaina 24.3. Muddusjärven jääl-
lä oli jälleen kiltalaisia. Tällä kertaa
matka oli päinvastainen, erämaasta
kohti Riutulaa. Viimeinen maastoyö
oli vietetty ensimmäisen tapaan laa-
vuilla paikassa, jossa oli muutakin
poltettavaa kuin vaivaiskoivua. Keli
oli maanantain tapaan aurinkoinen,
mutta lämpötila oli noussut alku-
viikon pakkasista plussalle. Suksi ei
enää tahtonut luistaa ja hiki kirposi
otsalle väkisin. Perillä odottava sau-
na ja ruoka tosin auttoivat suksen
luistamattomuuteen. Vaikka ajatus
katetusta ateriasta kiinnosti sitä
enemmän mitä vähemmän matkaa oli
jäljellä, kukaan tuskin toivoi saavan-
sa eteensä poronkäritystä. Viikon
aikana ahkiot olivat tehokkaasti tyh-
jentyneet mukana olleesta porosta.

Syttyykö oivitiilu? Pete odottaa, Pekka ja A-P seuraavat vieressä silmä kovana.

Teksti ja kuvat: Juho Salminen

K o m m e n t t i

Olin mukana Survival Killan ensim-
mäisellä Ulkoilun talviturvallisuus-
kurssilla eli ns. nollakurssilla.

Ensimmäinen talvi-UT oli mukava
kokemus ja hyvä reissu, mutta se
herätti keskustelua kurssin koulu-
tuksellisesta annista. Ja keskustelua
pitikin herätä, olihan kyseessä en-
simmäistä kertaa toteutettu kurssi.

Tulevaisuuden talvi-UT:n kou-
luttajat joutuvat varmasti harkit-
semaan tarkoin sitä, miten paljon
kurssi sisältää perinteistä koulutusta
esimerkiksi rasteilla, ja miten pal-

jon kurssin opetustavoitteista tulee
saavutettua vain tekemällä asioita
ja oppimalla siten. Myös varusteky-
symys täytyy ottaa huomioon kah-
deltakin kantilta.

Ensinnäkin, miten paljon kurssi-
laisten varustevalintoja tulee ohja-
ta etukäteen? Maastossa liikkumista
helpottaa, jos partiot liikkuvat ja
tekevät ruokansa suurin piirtein yhtä
nopeasti. Ja toisekseen, miten pal-
jon varusteoppiin kannattaa uhrata
aikaa. Retkeily kun on edelleen, tal-
vellakin, paljon enemmän kuin vain

varusteita.

Ulkoilun talviturvallisuuskurssin
muuttia ja käytäntöjä kannattaa
mieltä hartaasti ja palautetta kä-
sitellä, sillä kurssin merkitys ei ole
katoamassa mihinkään. Päinvastoin
- jos talvet lämpenevät ennusteiden
mukaisesti, etelärannikon kiltalais-
ten talvitaidot saattavat olla tule-
vaisuudessa kohtuullisen hatarat.

Puolen vuoden työn tulos vai viikon nälkäleiri?

UT-kurssi kouluttajan ja kurssilaisen näkökulmasta

Pete kouluttaa tulentekoa, mutta jaksavatko kurssilaiset ketoosiltaan kuunnella?

UT-kurssi kouluttajan silmin - kurssin johtaja Ari Alanne

Kaikkiin Killan tapahtumiin tulisi tutustua vähintään kahdesti - ensin osallistujana ja myöhemmin järjestäjänä. Nämä asetelmat tarjoavat kaksi

varsin erilaista mahdollisuutta kartuttaa omaa osaamistaan. Tapahtuman järjestäjän näkökulmasta muodostuu yksittäisen osallistujan näkökulmaa kokonaisvaltaisempi ja näin yksityiskohdatkin saavat aivan uutta valoa. Erityisesti Ulkoilun turvallisuuskurssi on kurssilaisille ja kouluttajille aivan

eri kurssi.

Ensimmäisen kerran tutustuin UT-kurssiin kurssilaisena vuonna 2002. Mieleen muistuu yksittäiset tapahtumat, paikat ja ihmiset. Kurssin aikana kirjoitin joitakin muistiinpanoja ja jätin muutaman kartan muistoksi täsmällisemmän päiväkirjan kirjoit-

tamista varten. Päiväkirjaa kirjoittaessani havaitsin, että tapahtumien ajan ja paikan sitominen toisiinsa oli varsin hankalaa.

Toisen kerran tutustuin UT-kurssiin vuonna 2003 apukouluttajana. Maasto ja vuodenaika olivat täsmälleen samat kuin edellisenä vuonna ja näin ajatuksia kurssilaisen ja kouluttajan silmin oli selkeä vertailla. Käsitys oman toimintakyvyn olemattomuudesta kurssilaisena selkeni vasta apukouluttajana. Samalla valkeni mahdollisten vaaratilanteiden ja odottamattomien käänteiden määrä, huolimatta kurssin johtajan erinomaisesta suunnittelusta, ammattimaisista järjestelyistä ja kokemuksesta. Myös kouluttajien todellinen työmäärä ja ajokilometrit hahmottuivat vasta tässä vaiheessa, vaikka jonkinlainen teoreettinen käsitys siitä oli jo toki olemassa.

Kolmannen kerran perehdyin UT-kurssiin kurssin johtajan ominaisuudessa vuonna 2006. Tällöin sain mahdollisuuden tutustua siihen etukäteen tehtävään suunnitteluun ja valmisteluun, jota kurssi vaatii. Seuraavassa poimin esiin muutamia esimerkinomaisia seikkoja ennakkojärjestelyistä.

Kurssilaisena minulle jäi muistoksi sekava nippu rypistyneitä ja revenneitä karttoja. Ketoosin keskellä koetin sulloa niitä säkkiini, jotta voisin myöhemmin sitoa lyhyeksi jääneen kurssipäiväkirjani tapahtumat maastoon. Tuolloin en tullut ajatelleeksi, millainen vaiva kurssin järjestäjillä on ollut hankkia kartat rypisteltäväkseni. Viime kesän kurssilla karttoja tarvittiin lähtökohtaisesti kuudelta 1:20000 peruskartalehdeltä ja kahdelta 1:50000 peruskarttalehdeltä. Lopulta erilaisia A3-kopioita kertyi pitkälti toista kymmentä. Kurssilaiset eivät näistä onneksi kaikkia tarvitseet. Karttatiedustelu ja maastontiedustelu kattoivat merkittävästi lopullista kurssireittiä suuremman alueen.

Vaikka maasto oli siinä määrin tuttua, että kaikki kartat löytyivät kotoa, eivät ne tietenkään olleet ajan tasalla. Tarvittiin useampi reissu paikallisen yliopistokirjaston karttahuoneeseen ja Maanmittauslaitoksen toimipisteeseen sekä useampi opettavainen ilta karttojen ääressä. Oletin mm. hallitsevani varsin kattavasti kotimaan maastossa ja merillä käytössä olevat kartaprojektiot ja koordinaatit. Todellisuus oli toisenlainen. Merkitessani reitipisteiden koordinaatteja ja tarkastaessani niiden yhtäpitävyyttä eri mittakaavaisilla kartoilla, huomasin uusimman 1:50000 maastokartan koordinaatiston noudattavan aikaisemmista poikkeavaa koordinaatistoa (UTM35). Aina oppii jotain uutta. Reittiä suunnitellessani muistelin myös sellaisia kurssihetkiä, joita en haluaisi kurssin johtajana kokea. Apukouluttajana muistan etsineeni kurssilaisia tuntitolkulla tuloksetta kurssiryhmän eksytyä. Ryhmä oli poistunut ohjeiden vastaisesti tiestön rajaamalta alueelta, kävellyt ulos kartalta ja päätenyt keskelle merkittävän suurta nevaa, jota ei olemassa olevalla kartalla tietenkään näkynyt. Tällaisia tilanteita ei välttämättä voi estää, mutta ainakin niiden mahdollisuus tulee reittisuunnittelussa huomioida.

Kurssireitin maaston tiedustelu vei useita päiviä. Ajateltu kurssireitti sijoittui vesistön rikkomalle alueelle ja vaihtoehtoisia reittejä oli useita. Vaihtoehtoisia reitipisteitä oli runsaasti ja maastoreitin lisäksi tuli tarkastaa pääsy olennaisimmille reitipisteille autolla tai veneellä. Toteutunut kurssireitti tuli käytännössä kuljettua maastossa läpi molempiin suuntiin. Lisäksi tuli ajeltua läpi lähes kaikki kurssireitin varrella olevat metsäautotiet. Ensimmäinen suunnitelluista reittivaihtoehdoista paljastui toteutuskelvottomaksi. Maastossa oli runsaasti aivan uusia teitä ja

rakennuksia, jotka eivät olleet vielä ehtineet karttoihin. Toinen reittivaihtoehto vaati vesistösiirtymisiä ja sain kurssin huoltajan avukseni säättämään hieman aikaa tiedustellessani saariin sijoittuvat rastivälit. Maaston tiedustelu oli sinänsä mitä parhainta retkeilyä, vaikka autolla ajelu veikin siitä hieman hohtoa. Yksin hiljaa liikkua näin taas paljon sellaista, mitä ei muutoin välttämättä olisi tullut kohdanneeksi.

Kurssin aikana on useita yöpymisiä ja tulentekoon tarvitaan useita lupia. Maankäytöstäkin on kohteliasta sopia, kun on kyse suuremman joukon tapahtumasta. Lupien hankinnassa kohtasin molemmat äärilaidat. Yksityisten maille tulentekolupien saanti oli hyvin vastahakoista ja lähinnä soveltuna vaihtoehtona esitettiin kyselyä naapurilta. Päinvastaisia vastauksiakin toki sain ja eräs tilanomistaja tarjoutui auttamaan monessa muusakin seikassa kuin maankäytössä. Metsäyhtiön maille luvat heltisivät lyhyellä puhelinsoitolla ja hädin tuskin ehdin kirjata luvan antaneen henkilön tiedot ylös kirjallista vahvistusta varten. Metsähallitukseen tarvittiin useampi puhelinsoitto eri alueiden vastuuhenkilöille. Tämän lisäksi jouduin henkilökohtaisesti esittämään tapahtuman kirjallisen turvallisuus-suunnitelman karttaliitteineen metsähallituksen edustajalle. Vastineeksi saimme kirjallisen luvan ja puuta nuotioon ja pettuleivän tekoon. Kaikkein eniten aikaa vievänä luvan hankintana tämä oli kaikkein tärkein lupa. Välittömästi palattuani kotiin kurssin päätyttyä tutuksi tullut metsähallituksen edustaja soitti kesken viikonlopun. Hän tiedusteli kurssimme onnistumista ja varsin tarkkoja tietoja kurssin reitistä ja tapahtumista. Vastasin hänen kysymyksiinsä mahdollisimman tarkasti ja rehellisesti, koska oivalsin välittömästi orastavat hankaluudet. Lopulta soittaja kertoi syyn

soittoonsa ja totesi, että minulla ei murheen aihetta ollut, mutta hänellä oli. Aivan uusi Metsähallituksen laavu oli palanut lähellä kurssireittiämme. Mikäli en olisi esittänyt ennakkoon täsmällistä turvallisuussuunnitelmaa koordinaatteineen ja aikatauluineen,

tahoillaan. Itse kurssin aikaiset järjestelyt ovatkin jo aivan oma juttunsa. Työtunteja ja ajokilometrejä tuli melkoinen määrä. Ajokilometrejä syntyy järjestelyjen ja maastossa ajettujen matkojen lisäksi siitä, että kaikki kouluttajat eivät asu kurssi-

omaa oppimista. Usein vasta opettaessaan muita havaitsee oman osaamisensa olennaisimmat puutteet ja rajat. Toivottavasti mahdollisimman moni kiltalainen osallistuu tapahtumiin myös järjestäjän roolissa ja pääsee näkemään tapahtumat uusin

olisin välittömästi joutunut poliisin kuultavaksi.

Edellä on esitetty vain joitakin kurssin ennakkojärjestelyyn liittyviä seikkoja kurssin johtajan osalta. Kaksiosaisen kurssin järjestämiseen osallistuvivat kurssin johtajan lisäksi toisena kouluttajana toiminut valvoja, kaksi apukouluttajaa ja huoltaja. Lisäksi kurssin teoria-osalla oli kaksi muuta kouluttajaa. Varsinaisen kurssin lisäksi heistä kaikki tekivät ennakkojärjestelyjä, kukin omilla

paikkakunnalla. Rahassa kurssin arvoa on hyvin hankala mitata, mutta koska se aiheuttaa usein keskustelua, niin mainittakoon seuraava huomionarvoinen seikka. Jos kurssi järjestettäisiin kaupallisena toimintana, niin yksittäisen kurssilaisen kurssimaksu ei riittäisi kattamaan edes kilometri-korvauksia.

Tapahtumien järjestäminen tarjoaa varsin antoisan mahdollisuuden uuden oppimiseen. Erityisesti toisten kouluttaminen on olennainen osa

silmin. Eikä mikään estä käymästä UT-kurssia uudelleen kurssilaisena-kaan.

(Kuva yllä: Tässä vaiheessa kellään ei ollut nälkä - vielä. Kurssin johtaja pitämässä vesistö-koulutusta.)

Purppurakaaria ja ryhmätyötä

Pilli! Se on kadonnut. Oranssi hätäpillini, jonka olin saanut kouluttajilta

ottein.

Vilkaisin kurssikavereita. Aika kirjavia seurakuntaa, silti - tietenkin - enemmän tai vähemmän samanhenkistä. Tunnelma oli ok. Ehkä vähän varautunut vielä.

Kurssin vetäjä ja ohjaajat seurasivat mielialojen kehittymistä aktiivisesti. Jos siihen olisi kiinnitetty yhtään enemmän huomiota, homma olisi mennyt paapomisen puolelle.

Tiesin aikaisemmilta ryhmäreis-

kymmenen minuuttia sitten.. Miten voi huolehtia itsestään saati muista, jos ei pysty huolehtimaan edes pillistä?

Olo oli kuin pahanteosta kiinnijääneellä koulupojalla, kun astelin kurssinvetäjän juttusille pyytämään uutta tilalle.

Alun takaisku unohtui pian, kun työnsimme veneet vesille ja pääsimme nauttimaan uskomattoman kauniista järvimaisemasta. Kirkkaat vedet vilisivät kareja, mutta kippari, Teuvo, käsitteli peräsintä varmoin

Vihdoinkin oltiin liikkeellä. Kurssi oli todella alkanut.

Koettele, vaan älä hylkää

Kaikilla meistä kuudesta oli varmaan motiivimme lähteä UT-kurssille. Minä odotin tilaisuutta koetella itseäni simuloidussa selviytymistilanteessa ja oppia lisää hyötykasveista.

Tunsin olevani hyvissä käsissä. Hommat junailtiin jämerästi, ja vähintäänkin riittäväillä turvamarginaaleilla.

suiltani suhteellisen hyvin, miten kroppani ja mieleni reagoisivat kuorimitukseen, kun mentiin vähällä ravinnolla. Olin lisäksi tehnyt kotiläksyjä teoria- ja maasto-osuuksien välissä: selaillut kirjoja, liikkunut luonnossa ja yrittänyt tunnistaa kasveja, sekä ennen kaikkea tehnyt mielikuvaharjoittelua, olin valmis kurjuuteen.

Antaa tulla vaan sitä possua!

Purppurakaari

Tankkaamisen sijasta olin nauttinut

kurssin alkua edeltävinä päivinä ravintoa vain kevyesti. Ajatuksena oli sopeuttaa elimistö säästöliekille.

Nouseva ärtymys ja hupenevat voimat etenivät tasatahtia. Hutiaskeleita tuli kivikossa yhä useammin. Skarppaus ja tuuri estivät nilkan nyrjähtämisen tai kaatumisen.

Vesistön ylitys antoi kaivatun pisan adrenaliinia koneeseen. Samalla sen mummous ärsytti: miksi kurssin vetäjä tarjoutui ottamaan pelastusliiveihin sonnustautuneiden kurssilaisten vaatenyyttejä veneeseen? Ja miksi osa kurssilaisista tarttui tarjoukseen? Eikö tarkoitus ollut simuloida selviytymistilannetta?

Illalla olin heikko, hyvin heikko. Raahustin kuin vanhus, kun kokosin puita laavun rungoksi.

Taistelin pahoinvointia vastaan... kunnes en voinut sille mitään. Ketooxioksen ryöppysi voimalla ja lensi komeissa, mustikanvärisissä kaarissa. Uudelleen ja uudelleen. Tavallaan esteettistä.

Vetisestä silmännurkastani näin, kuinka laavu-unikamuni Kirsi katsoi meininkiä huolestuneena.

Hänen suostuttelemaan otin puolikkaan hedelmäsokeripastillin. Vaikutus oli ihmeellinen. Olo parani nopeasti.

Olin silti mietтелиäs. Jos tämä pahenisi vielä tästä, joutuisin harkitsemaan keskeyttämistä.

Yöllä huomasimme virittäneemme laavumme muurahaisten polulle. Sain lukemattomia hapokkaita vastalauseita kasvoilleni yön mittaan, mutta olin liian väsynyt siirtymään senttiäkään.

Ryhmätyötä

Pikkuhiljaa aloimme toimia ryhmänä. ”Te voisitte mennä onkimaan, te etsimään laavunpaikan ja me vaikkapa marjaan?” Huomasimme, miten paljon enemmän saamme aikaan ryhmänä.

Pientä narinaa lukuun ottamatta kitkaa ei kurssilaisten keskuudessa syntynyt. Yhtään konfliktia ei saatu aikaan, vaikka meistä kaikkien persoonallisuuksissa olisi ollut hyviä kahvoja tarttua.

Kurssi oli sisällön suhteen onnistunut. Saimme erinomaista oppia relevantteista asioista. Se oli tärkeintä.

Fyysisen ja psyykkisen kuormittavuuden tason hakeminen on aina kompromissi. Nyt sekini taisi onnistua hyvin. Joku olisi kaivannut vähän kovempaa ja rankempaa rymistelyä,

toinen taas kertoi liikkuneensa jakamisensa absoluuttisella ylärajalla.

Eli keskimäärin juuri sopivaa rääkkiä. Kiitos hienosta kokemuksesta.

(Viereisen sivun kuva: Tyhjentävä kuvasarja UT-kurssilaisen aamusta. Ensin ei muista missä on, sitten ei muista kuka on. Ja siinä vieressäkin on joku, mutta kuka? Kuvassa Artturi ja Kirsi.)

Kurssilaisen näkökulmaa valotti Artturi Kröger.

Petut kuivumassa ja odottamassa sitä oikeaa käyttöä - syöntiä.

Tapahtumakalenteri 2007

Kevätkokous

17.3.2007, klo 16.00, Tammela.

Kevätkokouksessa käsitellään sääntömääräiset asiat ja muut sääntöjen edellyttämällä tavalla kokouksen käsiteltäväksi jätetyt asiat.

Tapahtuman yhteydessä järjestetään avotulimajoitteiden käyttöön perehdyttävä harjoitus. Tapahtuman vastuuhenkilönä toimii Juho Salminen. Ilmoittautumiset ja tiedustelut 12.3.2007 mennessä.

Puh: 050-5387955. Mail: salminenjuho@gmail.com

Ulkoilun turvallisuuskurssi

Teoriaosa: 8.-10.6.2007, Pirkanmaa/Häme.

Maasto-osa: 21.-29.7.2007, Pirkanmaa.

Tapahtuman täsmällinen paikka ilmoitetaan myöhemmin.

Ulkoilun turvallisuuskurssin 2007 johtajana toimii Erkki Tuominen. Ilmoittautumiset ja tiedustelut suoraan kurssin johtajalle.

Puh. 044-5760601. Mail: erkki.tuominen@maarianvpk.fi

Mikäli olet kiinnostunut apukouluttajan tehtävistä, ilmoita tietosi koulutusrekisteriin (koulutusjärjestelmä) ja ilmoita kiinnostukseksi kurssin johtajalle.

Ulkoilijan työkalut

Ulkoilijan turvallisuusriskeistä merkittävän osan muodostaa erilaisten työkalujen, kuten kirveiden, sahojen ja puukkojen käyttö. Viikonlopun tapahtumassa käsitellään oikean tyyppisten työkalujen valintaa, huoltoa ja käyttöä. Käytännössä opetellaan hallittua puiden kaatoa, karsintaa ja katkomista käsityökaluilla. Lisäksi tutustutaan moottorisahan turvalliseen käyttöön.

Tapahtuman vastuuhenkilönä toimii Pekka Tuominen. Ilmoittautumiset ja tiedustelut

Puh: 040-5167853. Mail: puukkopekka@luukku.com

Tapahtuman täsmällinen aika ilmoitetaan myöhemmin.

Syyskokous

Marraskuu

Syyskokous ja talviturvallisuuskurssin teoriaosa järjestetään samanaikaisesti. Tapahtuman täsmällinen aika, paikka ja ohjelma ilmoitetaan myöhemmin.